

B. M. II 120.

h. 29, 2.

(K 187 7903)

Disp. Ordinar. ex Jure Gentium,

De

**REPRÆSENTATIVA
LEGATORUM QVA-
LITATE,**

Quam

Auspice Numine

PRÆSIDE

HENRICO COCCEJO,

J. U. D. & Pand. Prof. Ordin. p. t. **RECTORE**

MAGNIFICO,

Publico sistet Examine

**JOH. JOSUA Rader /
Lindav.**

Ad diem ult. Decembr. M DC LXXX.

H. L. Q. S.

HEIDELBERGÆ,

Literis SAMUELIS AMMONII, Univ. Typogr.

THESIS I.

Horrendum sane vulnus naturali, quæ inter homines est, societati *bello* infligitur; quo illa stragibus fatiscit, cædibus squalet, in odia, vastitates, quin in feritatem prope dissolvitur; & quod in omni justitia sanctissimum est, *ne homo homini insidietur*, suffragante, ceu alibi ostendimus, ipsa quoque naturæ lege, violari fas ducitur.

2. In bellis igitur homines quidem cladibus ac nece, at illa, quæ inter homines est societas, vulnere saltem affligitur: quippe quæ bello non interit, sed saucia saltem fit, & coalescit id vulnus, ubi injuria depulsa, & jus quod denegari fertur, vindicatum fuerit. Neque enim semper civitas eam salutem ac pacem redimit ultima strage, qua quicquid fuit resistendi facultatis, devicto excutitur, sed pactionibus quoque sæpius obtinent, si vel invicem satisfacere, vel remittere de jure parati sunt.

3. Nemo vero harum pactionum nuncius seu pararius esse posset, propter illam, quæ in bello legitima est, sæviendi nocendique invicem licentiam, nisi in nuncios hos illa cohibeatur, & eadem in pace viget, securitas sanciat. Hoc igitur jus inviolabilitatis per naturam quoque sancitum est, quia per eam necessarium est: Omnia enim omnino à natura vel injuncta vel concessa sunt, sine quibus ejus decreta aut jura explicari nequeunt.

4. Unde infertur, hoc jus securitatis seu inviolabilitatis, quod ex singulari hoc naturæ seu gentium jure descendit, esse eorum legatorum qui inter hostes mittuntur: quippe qui in pace mitti solent, jure communi tuti sunt: qualiscunque enim sit securitas, quam legatus prætere mere merito potest, eam omnem jure quoque communi habet, ut privilegio opus non sit. Quod enim à non nullis hoc jus inviolabilitatis etiam extenditur ad pœnas delinquentium & obligationes, ne inde conveniri possint, non placet: quia securitas tantum à ledendi libidine, non impunitas ipsis à delictis conceditur, & jus quod bello extinctum est restituitur, non etiam id, quod ne in pace quidem obtinet, concessum intelligitur.

5. Hoc ergo jus, ut legati tales sint inviolabiles, ipsa natura constituit, & proinde omnibus nunciis in bello ad hostem missis, licet tubicines saltem sint, id commune est. Sed præter illud duo adhuc

huc spectantur in legatis: sc. 1. vis & autoritas tractandi & negotiandi nomine mittentis, quam ex mandato, quo ipsi id committitur, habet. 2. Dignitas quædam, qua repræsentat ipsum Principem mittentem, quam consequitur tali caractere à mittente sibi concesso. Hæc duo scite conjunxit Cicero *Orat 50. seu, Philip. 8.* ubi legato P. R. tribuit, *autoritatem reip. & faciem senatus*, ita enim de C. Popilio, P. R. legato loquitur: *Senatus faciem secum attulerat, autoritatem Reip.* Per *faciem* enim intelligit illam imaginem, seu qualitatem repræsentativam, qua legati referunt personam & faciem quasi mittentis, qui tunc erat senatus, quippe qui vice populi consulebat Reip. & legatos mittebat: per *autoritatem* autem intelligit ipsam potestatem agendi nomine totius populi seu Reip. Rom. Eodem fere modo *Tacitus* illa duo conjungit *lib. 1. Hist.* ubi de legatis Galbæ, inter quos debebat esse Piso, ait; *Quod legati autoritatem Senatus, Piso dignationem Cesaris referre debuerit*; à Senatu enim missi & mandatis instructi videbantur; Piso autem ideo additus, ut ipsius Imperatoris personam referret.

6. Prius illud, *mandatum* sc. itidem omnibus nunciis publicis commune est, sine quo nemo quicquam in publicis agere potest: Etsi enim in privatis negotiorum gestores admittuntur sine mandato; publicis tamen nemini sua sponte immiscere se permittitur. Solent autem illa mandata hodie vulgo *Instructiones* dici, de quibus nunc non agimus.

7. Alterum autem, scil. *repræsentativa illa qualitas*, quam nunc solam tractamus, non omnibus nunciis competit, sed iis tantum, qui sub hoc caractere in specie mittuntur; Etsi enim alii quoque sint nuncii publici, qui honestiore sunt conditione ac loco, prout sc. digniore titulo, atque officio mittuntur; cum officiis publicis honestioribus aliàs quoque dignitas annexa esse soleat; non tamen facile ad id fastigii evehuntur, ut Principem ejusve dignitatem repræsentent.

8. Hæc igitur repræsentatio non est ipsa dignitas Principis, sed ejus quædam imago & umbra; qua legatus non fit Princeps, sed aliquam Principis ideam ac formam refert. Neque proinde dignitas legati par est dignitati Principali, sed ita ei similis ut imago rei, idea veritati, umbra corpori; ex qua ratione jura & dignitas legatorum facile restringi, & à juribus ac ordine verorum Principum secerni possunt.

9. Nam I. non valet illa repræsentatio, quando legatus concurrit seu comparatur cum alio vero Principe; hic enim etsi Domino legati inferior sit, legato tamen præfertur, cum imago & veluti umbra rei non sit potior ipsa re, fictio veritate. Quam rationem ceu naturalem, allegat quoque Jctus in l. 23. pr. Lib. 5. postum. indeq; concludit, filium, qui à patre emancipatus iterum arrogatur, potius tamen pro naturali habendum, addita ratione; *ne imagine veritas natura adumbretur*; licet alias adoptio idem valeat, quod generatio. Sic bonæ fidei possessor habetur pro Domino, l. 146. R. I. & perinde rem vindicat; *tot tit. d. Publ. in rem act.* at verus tamen dominus, si concurrit cum possessore, omnino præfertur, opposita exceptione justî domini, l. pen. d. tit. Jus ex præsumtionibus & conjecturis sæpius inducitur, ac si vere esset, & eadem est vis taciti & expressi: Si tamen collidant conjecturæ & rei evidentia, tacitum & expressum, omnino potior est evidentia & expressio l. 25. §. 1. Legat. 3. l. 137. §. 2. in fin. V. O. Eodem modo legatus, tanquam imaginarius & vicarius Princeps dignitatem veri quidem Principis refert, at huic, si concurrat, omnino ratione quoq; naturali concedit.

10. Cum igitur non concurrant legatus & Princeps, quando in diversis sunt collegiis, legatus in superiore collegio locum retinebit, si Princeps ipsius membrum sit illius collegii, licet in inferiore collegio sint veri Principes: non enim hoc casu personæ collegiorum, sed collegia & corpora conferuntur, & quæque persona ratione sui tantum collegii aut confessus priorem vel inferiorem locum obtinet, non vero ratione alterius, in quo nullum locum, adeoque nec priorem nec deteriorem habet: qui in omnibus Imperii constitutionibus perpetuus est subscriptionum ordo, cujus vigore 1. Electores, 2. Horum legati; 3. Principes Ecclesiastici, 4. Horum legati; 5. Principes seculares, 6. Horum legati; & sic deinceps collocantur, ut semper legati veris dignitatibus in eodem collegio cedant, in alio inferiore autem præcedant. Unde quoties more receptum, ut in processu publico singuli tantum ordines seu membra inter se conferantur, legatus, si cum Principe concurrat, ejusdem duntaxat ordinis honestiore latere, non autem ipso ordine Principi cedit.

11. Falluntur igitur omnino Pascalius, Zoucheus, aliiq; qui legatos alteras seu geminas Principum personas ita esse statuunt, ut idem omnino qui Principi honor iis debeatur; excepto saltem

Prin-

Principe ad quem missa est legatio, quippe qui in proprio territorio potior sit, & aliud specialiter moribus Germanorum saltem invaluisse. Horum & sententia & argumentatio multa peccat, ut partim ex jam tradita ipsius repræsentationis natura patet.

12. II. Ex eadem repræsentationis figura sequitur, quod hæc legatorum dignitas tantum obtineat, quatenus & quamdiu Principem repræsentant; nim. in negotio ipsis commisso; quo peracto, licet adhuc subsistant in eodem loco, definit hæc dignitas repræsentativa, etsi inviolabilitatis jus nondum cesset; quippe quo continetur, ut toto itinere & donec reversi fuerint, securitate ista, quæ alias sine effectu esset, gaudeant. Durante autem negotiatione omnia legatorum jura & ipsa quoque dignitas repræsentativa non in actibus modo ad legationis negotium pertinentibus, sed aliis quoque observanda sunt, quippe quæ legatis toto illo tempore sine interruptione cohærent. Suntque hæc fere quotidiana.

13. III. Sequitur inde, quod legati non possint sibi arrogare ea, quæ vel sua natura vel moribus & jure gentium ipsis personis verorum Principum sunt propria & quasi reservata. Ita legati non utuntur titulis ipsorum Regum ac Principum *v. gr. Inviçtissimi, Serenissimi &c.* neque ornatu eorum proprio, aliisve vero Principi reservatis insignibus; unde nec mensæ, quæ in solennibus curiis Imperatoris cuique Electorum parata est, legatis asfidere licet. *per Aur. Bull. tit. 24. §. Quandocunque.*

14. Hanc qualitatem seu dignitatem repræsentativam tantum concedere possunt illi qui habent veram: quia is demum alii potestatem aliquam committere potest, qui ipse eam jure proprio non alieno beneficio habet. *per l. 5. jurisd. l. 5. off. ejus cui mand. text. eleg. in c. 1. de Ord. in 6. id enim aliis demum concedere possumus quod nostrum, non quod alienum est, & ille demum alii quid committit, qui ipse negotii dominus est. l. 1. l. 33. §. 3. l. 67. & pass. ff. procur.*

15. Unde efficitur, quod legati aliis hanc qualitatem concedere non possint, quia eam non suo sed vicario jure habent, quo alium repræsentant; *per §. preced.* neque legatus per alium repræsentari potest, quia imago non est imaginis sed rei, nec fictio fictionis, aut umbra umbræ sed corporis, scil. ipsius Principis, cujus dignitatem legatus alii committere nequit. Delegatus quidem Principis subdelegare potest. *l. tit. pass. X. de off. de leg. sed id inde est, quia nego-*

tium delegati, quod est jurisdictio, non est ita proprium Principi, quin alii quoque ejus sint capaces, & committere aliis quoque possint.

16. Aliud statuendum de tutoribus & curatoribus Principum, quippe qui domini loco sunt, neque alicujus negotii, sed universi territorii ejusque jurium regalium, inter quæ est jus mittendi legatos, administrationem gerunt, adeoque eadem qualitate qua domini legatos mittere possunt: uti quotidie fit.

17. Committi vero hanc qualitatem omnibus posse, nihil videtur impedire, si absolute de jure mittentis quæras, cum in potestate Principis sit dignitates, cui velit, conferre; & mendicos quoque legatos egisse, & Ludovicum XI. Galliarum Regem tonsorem suum legatum ad Aurelianensem, & Galeacium Mediolani Ducem obscurum hominem ad Regem Galliarum misisse Cominæus refert; & occurrunt hujus rei exempla passim alia. Convenientius tamen est, si imprimis rationes politicas spectes, ut persona respondeat muneri inuncto, tum ratione generis, tum ratione doctrinæ & rerum experientiæ; nec desunt exempla eorum legatorum, qui propter obscuritatem non admissi sunt; & tonsor ille, quem antea diximus, legatus Regis Galliarum, ab iis, ad quos mittebatur, fere trucidatus fuit; cum ad contemptum ejus, cui legatio mittitur, pertinere videatur, si nimis viles & obscuro mittuntur.

18. Eo autem fine illa repræsentatio inventa videtur, ut negotia majore autoritate & efficacia explicare, & facilius in præsentiam Principis ac colloquendi familiaritatem admitti possint legati; quibus autoritas & dignitas facilem cum ipso Principe consuetudinem conciliat.

19. Effectus ejus sunt, ut iidem, qui Principi, honores legato exhibeantur; juxta proportionem & limites, quos antea monstravimus. In quibus spectandum tum officium ipsius legati, tum Principis ad quem mittitur. Ipse legatus non tantum potest, sed & tenetur ordinem dignitatis domini sui religiosissime servare, cum nihil ipse possit de Majestate ac juribus domini sui remittere. Unde Arfaces, Rex Persarum legatum suum Orobazum, quod Syllæ, ad quem missus fuit, loco cessisset, reversum capite punivit: trahi enim id quodammodo ad crimen vulgare violatæ Majestatis potest, si quis, imprimis legatus dignitatem Principis sui ita profanet, eique in loco, ubi de ipsius præjudicio agitur, detrahat, *arg. l. 4. §. ult.*

l. 6. ff. ad L. Jul. Maj. Princeps vero, ad quem mittitur legatus, honores solitos, de quibus nihil nunc dicimus, ei denegare non potest: unde sapius iis non exhibitis legati re infecta disceserunt.

20. Etsi autem legatus nihil mutare hic possit, sed præcise teneatur jura Principis sui custodire, in Principe tamen, ad quem directa est legatio, distinctio quadam est: alia enim sunt honorum argumenta, quæ ex quadam juris obligatione nascuntur, ita ut omittere ea Princeps sine injuria non possit; alia, quæ vel ex humanitatis, magnanimitatis, alteriusve virtutis officio, vel ex mero affectu descendunt: quæ ab hujus materiæ scriptoribus semper fere confunduntur. Imprimis autem hæc distinctiones attendendæ sunt in quæstione, quid Principi liceat in legatum ejusve familiam v. g. si legatus deliquit: verisimum enim est, cum à Principe, in cujus est territorio, puniri posse, nec jus gentium, quo sancti sunt legati, ipsi prodesse; quippe jus tam sanctum non patrocinator ullo modo sceleribus & facinoribus, neque legitimam juris executionem, sed hostilem violentiam tollit: id, inquam, constituit, ne ut hostem legatum tractare, non vero, ne fontem punire liceat, & legum vim securitate legationis firmat, non impunitate delictorum solvit. Neque unquam aliter locuti sunt veteres autores, qui tantum securitatem legitimam & inviolabilitatem, nunquam vero scelerum impunitatem in territorio, in quo degunt, ipsis tribuerunt, *vid. loc. alleg. à Grot. l. 2. c. 18. & in not. ib.* Verum Principes hoc jure rarius utuntur, tum ex stimulo quodam generositatis, tum in honorem Principis, quem legatus repræsentat: nam ob venerationem Principalis ac Regiæ dignitatis, quæ ipsis cum iis, qui miserunt legatum, communis est, solent potius legatum, qui illius dignitatis imaginem refert, Principi suo remittere. Nota in hanc rem sunt exempla Henrici IV. Regis Galliarum, Elisabethæ Reginæ Angliarum, & Cromwellii tyranni, quorum illi generosius & remissius egerunt, dimisso legato, hic jure suo usus est, quod factum Zoucheus, alias dissentiens, defendit integro tractatu *de legati delinq. jud. compet.* quæ nunc exequi non licet. Possent & deberent hæc omnia exemplis uberius illustrari, sed iis in his exercitiis lubentius abstinemus, contenti generalia saltem capita hujus materiæ, quasi per indicem ostendisse.

COROLLARIA.

1. Ex suo potius affectu quam ex vero dixit Hanno Carthaginea-
sis, cum in Annibalem declamaret in Senatu, *eum, legatis in castro non
admissis, jus gentium sustulisse. Liv. lib. 11.*
2. Optime apud Romanos, cum Tarquiniorum legati *visi essent
commisisse, ut hostium loco essent, jus tamen gentium valuisse dicitur
Liv. l. 1.* inde autem pessime concluditur, quod jure gentium non
potuerint eos punire Romani.
3. Ex loco Sallustii, *de Bell. Jugurth. Fit vultus magis ex equo & bono,
quam ex jure gentium Bomilcar:* male infertur, legatos delinquen-
tes à Principe, ad quem missi, puniri non posse, cum directo con-
trarium inde conficiatur.
4. In d. loco *per equum & bonum* ipsum jus intelligitur; *per l. 1.
in fin. princ. ff. de Just. & Jur.* per *jus gentium* autem jus illud secu-
ritatis, quod alias legatis competit, sed quod autor ille ad istum ca-
sum delicti applicari non potuisse censet.
5. Jure Veneti proditores patriæ suæ ex ædibus legati gallici tra-
xerunt; præprimis cum ultro eos extradere nollet. *Parut. in a. 1541.*
6. Licet laudabilius sit in honorem & reverentiam dignitatis,
quam refert legatus, Principi ipsius hæc omnia committere, & de
jure suo aliquid concedere.
7. Cum Reginaldus Polus Anglus à Rege suo proscriptus à Papa
ad Regem Galliæ mitteretur, non quidem hic tenebatur petenti
Regi Angliæ eum restituere, at alia legatione postea in ipsam An-
gliam functus, jure capi potuit. *Zouch. de Jur. int. Gent. p. 2. §. 19.*
8. Non tantum autem Rex sed & Pontifex eum ob delictum,
cum nollent tradere, ipsi punire sed causa cognita de jure tene-
bantur.
9. Legatus Philippi ad Annibalem societatis jungendæ gratia
missus jure à Romanis comprehensus est, etsi dubius adhuc hostis
esset, ejusque dimissio meri ipsorum arbitrii fuit. *Justin. lib. 29. c. 4.*
10. Cùm Ferdinandus & Isabella, Reges Hispaniæ ad pacem pan-
gendam Archiducem Austriæ cum amplissima potestate, sed arca-
nis simul instructionibus misissent, pax rata haberi debuit, etsi con-
tra tenorem arcanæ instructionis pepigerit. *Grot. lib. 2. cap. 11. §. 12.
in not. ubi exemplum ex Guicciard. allegat.*

at
77
3226

§. 18. Pulchra tractanda restant, sed in pauca con-
trahemus. Q. 1. An emtor restituere debeat rem cum
fructibus? Aff. de jure *contra DD. comm. & Pinell. d.l. 2.*
c. 4. per tot. secus in praxi. Q. 2. An venditor premium
cum usuris? Neg. nisi eas perceperit. *contr. Covarr.*
2. V. R. 3. num. 9. & ib. all. Q. 3. An pignus ab emtore
constitutum resolvatur? Neg. *l. 48. §. 8. de Aeil. ed. cum*
Lauterbach. & Zoes. num. 33. de Rescin. vend. Scotan. Disp. 37.
th. 28. Q. 4. An idem utrinq; pretium spectetur? Affir. sc. ve-
rum, quod fuit tempore contractus, contr. Zoes. d.l. n. 29.

Quæ, ne nimium excrescat disputatio, proli-
xius jam non persequimur.

F I N I S.

1077

B. M. II, 120.
h. 29, 2.

Disp. Or

REPR
LEC

HENR
J.U.D. &

Literis SA

103)

II K
5226

tium,

IVA

A.

EJO,
TORE

pogr.

